Ч. 54 Пятниця 8 (20) марця 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Гадки руского опозицийоніста о своїй партиї.

(Дальше).

VI.

Вернім однак до Народної Ради. Після мого погляду повинен єї виділ н о в о вибраний з можливою у Львові розвагою, бодай в перших початках свого істнованя взяти ся до праці з найбільшою енерґією, повинен дати о собі чути, щоби партия знала, що має новий виділ. Се здвоєне енерґії потрібне і вказане тим більше, що не мож єму навіть думати о зложеню вини з безчинности на непритомного предсїдателя; тим більше, що народовці даючи п. Романчукови найвисшу почесть, яку мають до розпорядимости, вибір і в Народній Раді і в Просьвіті, тим самим дали до зрозуміня, що личність єго не сьміє нїхто з нас компромітувати. Народовцї не від занятого в иншім напрямі предсїдателя одного і другого товариства вижидають в тих товариствах праці, а від виділу; і за бездїльність не предсїдателя, а виділ роблять прилюдно одвічальним.

Нам однак готові сказати: звідки-ж знаєш, що нїчо не робить ся? Звідси знаю, що нема жадного слиху о якій небудь роботї. Коли скличуть на збори, провінция їде, платить на ті збори тисячі; чи-ж думає хто, що на те, щоби була парада, що були збори? Нї, на се, щоби причинити ся до житя товариства. На зборах послїдних постановлено, щоби виділ Народної Ради займив ся вічами в ріжних околицях; ми, що се постановляли, за місяць дійствованя нового виділу, маємо куплене нашим приїздом право знати, чи виділ постановив в сїй справі вже що позитивного. Збори передали до полагодженя виділови внесеня, щоби Народна Рада з своїми членами була в неустанній стичности через власну евентуальну часопись, через „Батьківщину“ примівом, а нехай і через „Дїло“. Ми, що рішили передати сей внесок до полагодженя виділови, в праві знати, чи полагоджено єго і як. Народна Рада вимагає від нас на провінциї взможеної праці, і слушно; ми, працюючи як уміємо, в праві бачити до сеї праці провід, принуку; від місяця однак дармо вижидаємо коменди від тих, кого вибрали комендантами. Давнїйший спосіб веґетованя, істнованя лише на письмі центрального політичного товариства, нам вже надоїв. І коли має Народна Рада членів, котрі членьскої вкладки не платять, то се тому, позаяк много членів не бачить жадної, кругом жадної праці, котрій годить ся пособляти грошем.

Але ще щось. Нам відоме, що недавно один з членів Народної Ради віднїс ся до теперішного виділу з предложенєм, щоби она взяла на себе наклад летючих писем аґітацийних, подавши плян не найгірший (щоби іменно праці, на такі аґітацийні брошури пригожі друковати в „Дїлї“, і звідси накладом Народної Ради робити відбитки). Член сей донїс, що має вже дещо для сеї цїли готового, і питав, чи прислати; однак до трех тижнїв не дістав він жадної відповіди. Чому? Чи знову не заходить тут факт, що і самі не роблять і других не допускають до роботи?

VII.

Годї при сїй „Revue“ поминути і Просьвіту. Вже-ж се цїкава річ, коли по послїдних загальних зборах картки з друкованими іменами кандидатів до виділу видано в послїдній хвили, і не полишивши часу до оріентациї, сейчас приступлено до голосованя. Сїй штуцї завдячуємо, що до виділу ввійшли поновно декотрі люди, що не мають о дїловодстві Просьвіти понятя і сповняють там хиба службу манекінів. Взгляди, якими покривано приватно предложенє декотрих личностий до поновного вибору, зовсїм не імпонують: коли ходило о репрезентацию певного стану, можна було найти кого иншого; а коли не було нїкого иншого, нехай би за се відповідав стан, але не товариство, беручи до виділу, що найшло ся на дорозї. Однак стало ся!

Головна задача Просьвіти, се видавництво популярних книжок. Єли приглянемо ся тим видавництвам оттак примівом від ч. 130, побачимо там много, вельми много книжочок, над котрими дивуємо ся, як вони могли ввійти в склад видавництв так поважного товариства як Просьвіта. Таже Просьвіта чей не єсть предприїмством для задруковуваня паперу! Який інтерес може мати для селянина, (бо для него передовсїм видають ся, або повинні видавати ся книжочки Просьвіти) н. пр.: ч. 132, 133, 143, 144, 145, 146, 147, 153, 157, 158, 161, 167, 168, 181, 186? Писане, аби була книжочка. Чи се рация просьвітна? Від чого-ж якийсь комітет редакцийний, від чого ремунерация, на наші обставини значна, коли такі дрібнийї рахує Просьвіта на серію межи просьвітну свою працю? Чи у нас нема змислу критичного нї трохи,

---

35)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЕСА.

(Дальше.)

Позаяк треба, щоби читатель знав зміст листу, висланого з великою обачностию, то наводимо тут єго:

„Антіохія, XII. Календ. Юлїя.

„Месаля до Ґратуса.

„Маю подати тобі незвичайну подію, котра, хоч поки що опирає ся лиш на здогадах, все-таки без сумнїву повинна би звернути твою увагу на себе.

„Позволь, що прийду твоїй памяти в поміч. Пригадай собі, що богато лїт тому назад жила в Єрусалимі княжа родина, дуже стара і вельми богата Єї родове імя було Гур. Коли-б може твоя память була чомусь слаба, то, коли не помиляю ся, єсть у тебе на голові близна, що поможе тобі то собі пригадати.

„А щоби тебе ще більша брала ся цїкавість, то додам, що слїдує. За кару, що наважила ся на твоє житє — ради спокою совісти, нехай боги нїколи не допустять того, щоби колись показало ся, що то був лиш звичайний припадок — зловили ту родину і десь єї подїли, а майно єї забрали. Позаяк то поступованє одобрив сам цїсар, котрий так само справедливий як і мудрий — олтарі єго нехай по віки красують ся вінцями! — то не повинно бути в тім нїякої ганьби, коли пригадаю ті суми, які нам дістали ся з того жерела, і я не перестану бути тобі вдячним за то, бодай доти, доки, як тепер, буду в неоспоримім посїданю припавшої менї пайки.

„На дальший доказ твоєї мудрости пригадую тобі ще, що ти в справі родини Гурів розпорядив так, як то ми тогди оба уважали за найлїпше, щоби тим осягнути нашу цїль, значить ся, щоби о тім і слих пропав, — постарати ся о то, щоби они вигибли природною смертию. То чей пригадаєш собі, що ти розпорядив тогди в справі матери і сестри злочинця, а коли я тепер хочу довідати ся, чи они ще жиють, чи померли, то знаю твою прихильність, мій Ґратусе, аж надто добре, і не сумнїваю ся, що даш менї о тім знати.

„Позволь собі ще й то тобі пригадати, що дійстного злочинця засуджено на цїле житє на ґалєри, бо се дотикає близше теперішної справи. Нехай се послужить до того, що хочу тобі розповісти, а покаже ся то ще тим дивнїйшим, коли скажу, що я сам видів і читав письменне потвердженє командуючого трибуна одної ґалєри, що єго там відставлено. Ну, як же, чи бере вже тебе цїкавість?

„Коли возьме ся на розвагу пересічний вік засуджених на ґалєри, то той, котрого ми в той спосіб позбули ся, повинен би вже від яких пяти лїт не жити. Я бодай через той час був того переконаня і в спокою маєтку, котрий в якійсь мірі єму завдячую. Але ся замітка не має зовсїм зменшити того зобовязаня, яке я в сїм взглядї приняв на себе супротив тебе. А тепер приступаю до самої річи.

„Послїдної ночи, коли я був предсїдателем на пирі, устроєнім в честь кількох приїхавших з Риму, а котрих молодости і недосьвіду менї аж жаль було, довідав ся я якоїсь дивної історії. Як знаєш, приїздже нині сюди консуль Максентий, щоби вибрати ся в похід против Партів. Межи тими, що добивають ся становищ і єго супроводжають єсть якийсь син помершого дуумвіра Квінта Аррієса. Я мав причину розвідати ся про него близше. Коли Аррієс пустив ся був в похід против морских розбишаків, котрих побєнєе поставило єге на вершку єго слави, не мав він нїякої родини. Коли-ж вернув з походу привів собі свого наслїдника. Але будь спокійний, як пристало на властителя многих талєнтів сестерциями, що мають вартість. Сином і наслїдником, о котрім говорю, єсть той сам Бен Гур, котрого ти заслав на ґалєру, той сам Бен Гур, котрий вже перед пяти роками повинен був згинути коло свого весла. Він вернув богачем і чоловіком поважанім та мабуть і римским горожанином буде... Ну, твоє становище єсть занадто сильне, як щоби ти мав тим журити ся, але менї, мій друже, грозить небезпечність: длячого, не потребую тобі казати. А хто-ж знає, як ти того не знаєш? Що-ж ти на то все?

„Коли Аррієс, прибраний батько згаданого, воював з розбишаками, затонув єго корабель і погибли всї, остало ся в живих лиш двох-

коли річи, здалї хиба до часописи, котру на другий день кидаємо в кут, заосмотрює ся фірмою просьвітного товариства, даючи тим єму сьвідоцтво духовоі нищети? Мало що над 24 аркушів в рік, добре — як кажу — преміованих і сего, мимо широкого апарату редакцийного, годї дати в доборі. Се мусить нас стидати, сему треба вже раз спротивити ся прилюдно.

І що дивне, то се, що мимо редакцийного реґуляміну, мимо нарікань провінциї, комітетови редакцийному видавництв Просьвіти годї здобути ся на якусь систему в видавництвах. Книжочки, з малою виїмкою видають ся якби від напасти. Видавництва роблять враженє крайноі припадковости, браку всїлякого пляну. Повістка дрібна, житєпись оброблена без очивидноі цїли, се „просьвітні" працї! Дїл господарский, дїл суспільний занедбані зовсїм, так само майже дїл промисловий і релїґійний. Ба навіть язик часами (кн. 130) зовсїм неможливий в першій лучшій часописи, не то в книжочцї Просьвіти.

Нам готові сказати: мало хто пише до Просьвіти. Певно що при теперішній процедурі лучшим, або старшим писателям відійде охота писати для Просьвіти. Або-ж можна бути певним, що працю на довільно вибрану тему прийме редакцийний комітет? Або можна бути певним, чи не відішлють з подякою, мотивуючи, що на сю тему є вже материял давнїйший? Або-ж має ся певність, що річ фахову будуть судити фахові люди? А се всьо трафляло ся.... Трафляло ся і таке, що авторство до книжочок було а priori винайлмлене; і саме тоді вкрало ся в просьвітну роботу найбільше „рамот".

Менї відоме, що в архіві видїлу спочивають ріжні внески членів, стремлячі до упорядкованя видавництв „Просьвіти". Так відомий менї один внесок, щоби видїл сам **визначив теми**, і преміовав працї дорогою конкурсу. Тодї хоч знають писателї, що писати, і що іх праця не буде даремна а priori; а товариство прийде поволи до комплєтованя просьвітної працї. Відомий менї вичерпуючий плян на видавництва господарскі, з котрого би лише брати титули один за другим і оголошувати на них конкурс. Відомий менї внесок, щоби рецензентів до рукописий прилюдно оголошувано, щоби вибирано іх після фаховости, через що було би запоручене, що всяка праця перейде фахову, а не покутну критику. Та дарма! Се всьо бачить ся у нас, Русинів не потрібне; нам вигіднїйше іти на потемки. А може була се обава о конкуренцию писателїв, о взможенї до конкурсово оголошених праць вимоги?

(Конець буде.)

Справи парляментарні.

Комісия для реформи виборчої радила вчера над постановами §. 24 правительственного проєкту о лїстах виборчих. Пос. **Рус** мотивував своє внесенє, щоби лїсти виборчі укладано що року. — Президент мінїстрів ґр. **Баденї** заявив, що скоро розходить ся о удержанє лїст в евіденциї, правительство зробить, що можна, але коли внесенє має на цїли, щоби реклямациї відбували ся що року замість що шість лїт, то правительство мусить рішучо тому спротивити ся. — Пос. **Ґец** ставив поправку, після котрої кожда громада має бути місцем голосованя, а в місцевостях, де єсть більше як 1000 правиборцїв, треба визначати кілька місць голосованя. — Остаточно ухвалено §. 24 з поправкою Ґеца.

Дальші параґрафи аж до 31 ухвалено без дискусиї. При §. 31 домагав ся пос. **Кравс**, щоби нікому не відмавляно урльопу для виконаня права виборчого. — Пос. **Ріхтер** ставив внесенє, щоби вибори і правибори в пятій куриї відбували ся обовязково в недїлю. — Посли **Ґаґснгофер** і **Морсей** спротивились тому з мотивів релїґійних. — Остаточно ухвалено §. 31 після проєкту правительства, а внесеня Кравза і Ріхтера відкинено. Оба ті посли заповіли внесенє меншости.

При §. 51 ординациї виборчої домагав ся пос. **Діпавлї**, щоби комісиї верифікацийній в Радї державній означено час, до котрого вибори мають бути провірені. — Пос. **Вурмбранд** поставив в тій самій справі внесенє, щоби завізвати правительство, аби оно предложило проєкт закона о установленю трибуналу верифікацийного. Пос. **Менґер** спротивив ся тому. Відтак ухвалено прочі параґрафи а внесеня Діпавлїого і Менґера оставлено на пізнїйше. — Пос. Рутовский заповів, що Поляки будуть жадати в повній Палатї збільшення числа послів з Галичини (19 замість 15).

З руских товариств.

На засїданю головного видїлу „Просьвіти" дня 10 марця с. р. полагоджено слїдуючі справи: 1. Надано одну стипендию 100 зр. річно з фонду бл. п. Євсевия Грушкевича Миронови Грушкевичеви, ученикови III. кляси руской ґімназиї в Перемишли. — 2. Відступлено деякі книжочки свого виданя бібліотецї „Народного Дому" на просьбу п. бібліотекаря. — 3. Передано до першої рецензиї рукопись п. заг. „Пасїка" п. К. Паньківскому. — 4. Порішено предложити краєвій Радї шкільній до затвердженя на премії слїдуючі книжочки: Цїсар Франц Йосиф, Житє сьв. І. Златоустого, Повістки, Фінляндия і Сагара, Сад при хатї, Галя, Де-що про землю, Ганс Еґеде, З житя Якова Кука, З Маркіянової спадщини. — 5. Постановлено вислати подяку проф. Вол. Шухевичеви за три старинні хрести подоровані до музею товариства. — 6. Принято 26 нових членів.

На засїданю дня 17 марця с. р. полагоджено такі справи: 1. Принято до відомости прихильну рецензию п. Паньковского на працю п. заг. „Пасїка". — 2. Принято до відомости, що п. Фалина Огоновска відступила бібліотеку по мужу бл. п. д-рі Омел. Огоновскім товариству „Просьвіта"; бібліотеку постановлено умістити в осібній шафі з написом: „Бібліотека др. Ом. Огоновского", а вдові вислати за так щедрий дар подяку. — 3. Порішено помістити в календари на рік 1897 портрети: бл. п. Катерини Заклиньской, патріотки помершої в Станїславові; проф. Петра Огоновского, довголїтного члена видїлу „Просьвіти" і многозаслуженого касиєра; проф. політехніки в Празї др. Івана Пулюя; також знимок дому „Просьвіти". — 4. Надано одну стипендийну запомогу з фонду бл. п. Євс. Грушкевича в квотї 50 зр. Володим. Євг. Саноцкому, ученикови VIII-ої кляси руской ґімназиї у Львові. — 5. Принято до відомости з подякою справозданє дра К. Левицкого з загальних зборів філїї „Просьвіти" в Рогатинї. — 6. Упрошено проф. Врецьону, щоби занял ся введенєм в житє читальнї „Просьвіти" для робітників у Львові. — 7. Закуплено 20 примірників книжки „Практичний підручник для товариств задаткових" дра Т. Кормоша за відповідним рабатом. — Принято 32 нових членів.

Перегляд полїтичний.

Комісия господарска Ради державної ухвалила приступити до специяльної дебати над проектом о спілках хлїборобских. Всї бесїдники згодили ся в засадї на проєкт правительства, а мінїстер рільництва сконстатував, що більшість бесїдників єсть за засадою примусовою. Мінїстер зазначив також, що в краях з мішаною людностию национальний подїл спілок єсть конче потрібний.

сам Арріюс і той єго наслїдник. Ті, що іх виратували, кажуть, що товаришем трібуна був якийсь молодий чоловік і коли єго витягнули на корабель мав він на собі одїж ґалерника. То, що найменше, повинно би переконати. Але щоби собі не легковажив того і не сьміяв ся з того, то скажу тобі, мій друже, що я мав вчера то щастє побачити око в око того загадочного сина Арріюса. Отже кажу тобі на певно, що він, хоч я єго не пізнав, єсть тим Бен Гуром, з котрим я ще хлопцем грав ся, що то дїйстно той сам Бен Гур, котрий коли вже доріс, хоч би він походив і з найнизшої кляси, в сїй хвили, коли то пишу, думає о мести — я на єго місци так само би робив — о мести, котра нічим би не вдоволила ся хиба житєм; о мести за свою вітчину, за матїр і сестру, за себе самого і — і кажу то на самім послїдку, хоч для тебе треба то було сказати на самім початку — за свій утрачений маєток.

„А тепер, мій друже і добродїю, мабуть вже щез твій легковажний усьміх, і ти може зачинаєш роздумувати над тим, що в такім случаю треба робити. Я уважаю за невідповідне давати тобі раду; противно, позволь, що я віддам ся в твою опіку, або радше попрошу тебе о раду.

„Робить то менї приятність уявити собі, як ти отсей лист читаєш насамперед поважно, а відтак з усьміхом дочитуєш до кінця. Коли-ж твоя нерішимість скінчить ся і ти зробиш собі якийсь плян, то він чи сякий чи такий покаже мудрість Меркура і рішучість Цезаря.

„Сонце вже зійшло. За годину вийдуть від мене два післанцї, кождий з запечатаним відписом. Один піде сухопутем, другий морем, бо по моїй гадцї то важна річ, щоби ти дістав скору і точну вість, що в сих сторонах появив ся наш спільний ворог. Буду тут чекати на твою відповідь. Побут Бен Гура буде, розумієсь, зависїти від єго команданта, від консуля, а той не може скорше вирушити як за місяць, хоч би день і ніч лагодив ся до походу. Ти знаєш кілько то працї, зібрати і узброїти армію, котра має воювати в так пустім краю, де нема нїякого міста.

„Я видїв того жида вчера в печері Дафне — а коли єго там тепер нема, то він десь не далеко, і я вже не спущу єго з ока. Коли-б ти мене спитав, де він в сїй хвили перебуває, то я би тобі з найбільшою певностию відповів, що єго можна би знайти в пальмовім гаю в наметї зрадливого шейха Ілдеріма, котрий вже не довго буде сьмів ставити нам опір. Не подивуй ся, коли першим воєнним розпорядком Максентия буде всадити того Араба на корабель і відвезти до Риму.

„Я хотїв би з тої причини, щоби ти довідав ся, де той жид перебуває, бо ся обставина може бути важна для твого рішеня, що маєш в сїм случаю робити. Я бодай вже тілько научив ся і здаєсь менї, набрав через то вже тілько мудрости, що знаю, що при кождім дїланю треба мати на увазї три річи: час, місце і способи.

„Коли постановиш, що тут єсть місце, то поспіши ся, здай справу на мене, твого найщирійшого приятеля і найпослушнїйшого ученика.

Месаля".

Під ту пору, коли від Месалї вийшли післанцї з листами — то було ще досьвіта — увійшов Бен Гур до Ілдерімового намету. Він скупав ся в озері, відтак поснїдав, і ось явив ся в короткій римскій тунїцї спідній без рукавів. Шейх спочивав на диванї і повитав єго.

— Мир тобі, сину Арріюса! Аж чудував ся споглядаючи на молодця; ще не бачив так хорошого, сильного і сьвідомого себе мужчини. — Витай менї! Конї вже готові; і я також — а ти?

— Витаю тебе також миром, добрий шейху, і подаю до відомости, що і я готов.

Ілдерім плеснув в долонї.

— Хочу казати вивести тобі конї. Сїдай собі!

— Чи вже запряжені?

— Нї?

— То позволь, нехай то сам зроблю. Треба, щоби я познакомив ся з твоїми арабами. Треба, щоби я знав кождого з тих коний закликати по імени, мушу пізнати іх характер, бо они як люди: коли рвуть ся, треба іх здержувати, а коли зацукають ся, треба їм похвали і заохоти. Кажи принести сюди упряж!

— А віз?

— Воза не буду нинї уживати. Замість него кажи привести ще пятого коня, коли маєш. Мусить бути без сїдла і так само бистрий як і другі.

Ілдеріма взяла цїкавість. Він приликав зараз слугу.

— Нехай внесуть упряж від четверні і зубело для Сиріюса.

З Риму доносять, що ґен. Бальдісера лагодить ся до рішучої оборони Касалї на случай облоги дервішами, котрі підходять вже до сего міста в силї 10.000 войска. Бальдісера приказав всїм жителям міста, котрі не можуть брати участи в оборонї вийти з міста. Для скріпленя італїяньскої армії має відплисти знову 5.000 войска.

Загальну сензацию викликав в цїлій Сербії факт, що король помирив ся з Рістичем. Перший крок зробив сам Рістич, котрий від кількох недїль старав ся зблизити до короля. Рістич радив королеви, щоби ревізию конституциї поручити кабінетови, зложеному з найвиднїйших людий всїх трох партий.

Новинки.

Львів дня 19 марця 1896.

— **Іменованя.** Видїл краєвий іменував Винк. Кіршнера і дра Каз. Федоровича концептовими аплїкантами II. кляси.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 16 с. м.: 1) Іменувати учителями шкіл народних: Вас. Храпливого в Лисївцях, Фр. Сулятицкого в Гинківцях, Льва Блехаря в Волівци, Кунеґ. Косиньску старшою учителькою 6-кл. школи женьскої в Перемишли; 2) перемінити школи народні: триклясову мішану на передмістю микулинецкім в Тернополи на 4-кл. мужеску і двоклясову в Хоросткові на 4-клясову від 1 вересня 1896; 3) виключити громаду Мокре зі звязи шкільної в Засові і зорґанїзувати окрему школу народну в Мокрім почавши від 1 вересня 1896; 4) зорґанїзувати 1-клясову школу народну в Ожаннї, ланьцутского повіта, від 1 вересня 1896.

— **В справі руского конкурсу драматичного,** о котрого вислїдї подали ми свого часу вістку, оголошує краєвий Видїл додатково, щоби автори котрих працї не були нагороджені, подали свою адресу Видїлови до 30 цьвітня с. р., бо инакше будуть отворені куверти і працї відішлють ся авторам.

— **Музей імени Дїдушицких у Львові** був якийсь час замкнений за-для конечного нового, систематичного упорядкованя зборів. По переведеню потрібних змін відкриває ся знов для публики перший поверх музея в недїлю 22-ого с. м. і буде отворений що недїлї (з виїмком Великодня і Зелених сьвят) від години 10 рано до 1 пополудни, а в середи і пятницї від години 11 до 2 з полудня. Всяких вияснень удїляють кустос музея п. Володислав Зонтак і препаратор п. Едмунд Гартель. Книжка „Провідник по музею ім. Дїдушицких у Львові" продає ся у дозорця музея в пятни но 30 кр. за примірник.

— **Закупно ремонт для війска.** На весну с. р. відбудуть ся ярмарки для закупна ремонт для війска у важнїйших місцевостях Галичини, бо тим хоче скарб війсковий дати нагоду властителям коний під лучшими услівями продати конї, анїж се дїє ся при посередництві всїляких спекулянтів. У всхіднїй Галичинї відбудуть ся такі ярмарки в отсих місцевостях і днях: дня 14 цьвітня в Перемишлянах, 16-го в Тернополи, 18-го в Бродах, 20-го в Сокали, 28-го в Новім Санчи, 30-го в Яслї, 2 мая в Мостисках, 4-го в Самборі, 5-го в Стрию, 7-го в Коломиї, 15-го в Людвіполи, 16-го в Чорткові, 18-ого в Монастирисках, 19-го в Бережанах. На тих ярмарках будуть закуплені ремонти для кавалериї, котрі надають ся до плеканя в закладах для ремонт. Ремонти мусять мати окінчений 4-ий рік житя, а не можуть перейти семого року, і мусять мати що найменше 150 цнт.

— **Бунт в краєвім шпитали у Львові** зробили хорі женщини на віддїлї хороб шкірних з причини харчу шпитального. Коли подано їм їду, они кидали єї на стелю й на стїни, відтак вилили воду з коновок до мешканя наставницї і хотїли єї вибити. Заряд шпиталю завів сильну варту з паробків в тім віддїлї шпиталю, а дві провідницї бунту віддав полїциї для покараня.

— **Конокради** появили ся оногди в Давидові і украли в заїзднім домі конї Иосифа Габера з Рогатина вартости 200 зр. — В Прибини коло Пучного украдено передвчера в ночи гамошному посесорови пару коний разом з угорским візком.

— **Страшний випадок.** В понедїлок, дня 16-го с. м., мав фрайтер 41-го полку піхоти Пекурар варту при складї пороху на Горечи в Чернівцях. Коли він вернув до вахцимбри, стояв вояк Іван Ончул з набитим карабіном на серединї хати. Пекурар зі страхом втїк, але за ним вибіг Ончул і стрілив до него два рази. Один вистріл ранив Пекурара, все-ж таки удало ся єму добічи до дому Емілїї Байзіґ при рускій улици. Там просив о кусень вати, аби заткати собі рану, аж нараз явив ся Ончул і стрілив ще раз до Пекурара, так що той упав мертвий. Опісля стрілив Ончул до себе три рази, але аж третий вистріл ранив его в праве лице. Тяжко раненого відвезли до війскового шпиталю. Припускають, що Ончул в приступі божевільства застрілив Пекурара, бо між ними не було жадної сварнї нї ворогованя.

— **Покутний писар.** Минувшого тиждня відбувала ся в Кракові перед судом присяжних цїкава розправа. Давид Ґольдштайн, покутний писар, чоловік, що не мав і крейцаря маєтку нї сталого доходу, тряс цїлим селом Клай, використовуючи селян в найпоганїйший спосіб, заохочуючи їх до процесів, кривоприсяги і т. ин. Єму ішло лише о власний зиск і він цїлком не бояв ся, що може бути виставлений на страту, бо нїчого не мав, отже вирок суду не міг бути нїколи екзеквований. Сим разом була річ така. Ґольдштайн, котрому селянин Йосиф Войтович робив богато доброго, стратив в селї добру славу і поважанє, за-для многих викритих злочинів, а в наслїдок того мусїв его відступити і Войтович. Розгніваний писар вніс до суду жалобу на Войтовича о зворот нїби пожичених єму 85 зр., надїючи ся, що селянин не зуміє боронити ся, пропустить судові терміни і суд видасть вирок на заплату Ґольдштайнови 85 зр. з коштами. Коли сусїди Войтовича закидали Ґольдштайнови, що Войтович не винен єму гроший, а він его дармо напаствує, сказав Ґольдштайн: „Певне, що не винен, але я буду єму робити кошти, а він менї що возьме". Очевидно що Войтовича увільнив суд від обжалованя, а коштів признаних єму він не екзеквував, бо таки у Ґольдштайна не можна було нїчого взяти. За такі обманьства, вимушуванє гроший на селянах і намову до кривоприсяги ставав тепер Ґольдштайн перед судом і его засуджено на 20 місяцїв тяжкої вязницї.

— **Публичні купелї.** Рада міста Парижа ухвалила 250 тисяч франків на будову трех нових закладів купелевих при школах. В Нїмеччинї по більшій части при школах суть уряджені заклади купелеві системи Присніца; в многих містах як Монахів, Карльсруге, Нірнберґ, майже кожда школа має купелї для школярів. В Анґлії видано за час чотирох лїт від 1885—1889 р. 17 мілїонів на урядженє публичних купелїв. В Лондонї 60 ріжних заведень позволяє дїтям купати ся під надзором учителїв за дуже низьку оплату. Всї нові школи в Лїверпули мають свої власні купелї. В Пештї видає ся річно до 5 мілїонів безплатних білетів до купелїв. В королївских лазенках може від разу купати ся до тисячки людий.

— **Змови робітників.** Анґлїйске мінїстерство торговлї оголосило цїкаві дані статистичні о змовах робітничих в 1894 р. Взагалї було в 1894 р. в Анґлії 1061 змов, а в них взяло участь 324.000 робітників. В змовах переважно улягли робітники. Страчені за-для змови 9,322.000 робочих днїв, представляють вартість 25 мілїонів зр. невиплаченого зарібку. Товариства робітничі (Trades unions) удїляли підмоги в 329 змовах 35.900 робітникам і видали около 600 тисячів зр. Отже разом стратили робітники 25 мілїонів і 600 тисячів зр. Страт промисловців не можна було обчислити, то певне що они були більші, але на всякий спосіб не дали ся так відчути капіталїстам як робітникам.

— **Подяка** Всч. Іванови Дворянинови і Вп. Дїдичам Альбінам Кунцам в Підвербцях, складаю на сїм місци подяку за удїлювану менї раду і поміч материяльну і за опіку над школою в часї мого побуту в Підвербцях. — *Г. Анджейовский,* учитель.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 19 марта. Аґентия Стефанї'го доносить, що цїсар Вільгельм приїде около 23 с. м. інкоґнїто до Дженови, огляне відтак другі італїяньскі порти а у Венециї з'їде ся з королем Гумбертом.

Париж 19 марта. Аґентия Гаваса доносить з Каїру, що анґлїйске войско в Єгиптї дістало несподївано приказ не відходити до Судану.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ілдерім встав.

— Сиріюс то мій любимець — сказав він — а я его, сину Арріюса. Ми собі від двайцяти лїт товаришами, в наметї, в борбі, у всїх пригодах на пустини. Зараз тобі его покажу.

Він підніс занавісу по серединї намету, а Бен Гур пішов попід ню. Всї конї збігли ся до шейха. Один, з маленькою головкою, сьвітячими очима, з шиєю, вигненою як дуга, з широкими грудьми і буйною гривою, заіржав, коли его побачив.

— Добрий коник! — промовив шейх і погладив его по темно-брунатній щоцї — добрий коник, добрий день тобі! Відтак звернувшись до Бен Гура говорив дальше: Отсе Сиріюс, батько отсих чотирох, а Міра, їх мати, чекає на нас дома, бо она за дорога, як щоби єї виставляти на небезпечність. А також і дуже сумнїваю ся, сину Арріюса, чи моє племя обійшлось би без неї. Она славою племени; всї так єї поважають, що охотно дались би їй потратувати. Десять тисячів їздців, синів пустинї, питають ся нинї: Чи чув ти про Міру? а коли їм відповісти: Она здорова! то кажуть: Бог добрий, слава Богу!

— Правда, шейху, що Міра, Сиріюс то імена зьвізд? — спитав Бен Гур ідучи від коня до коня, та наставляючи кождому руку.

— А чому-ж би нї? — відповів на то Ілдерім. — Був ти коли в ночи на пустини?

— Нї, не був!

— То і не можеш знати, як то ми Араби спускаємо ся на зьвізди. З вдячности за то надаємо їм імена наших любимців. Кождий з моїх предків мав свою Міру, ось так як я мою, а єї дїти то також зьвізди. Онтам, видиш, то Ріґель, а онтой то Антарес, отсей тут Атаір, а той, до котрого ідеш, то Альдебаран, наймолодший але длятого не найгірший — ой нї! Понесе тебе проти вітру, що аж буде тобі гудїти в ушах як Акаба[1]; піде, куди схочеш, сину Арріюса; ба, на величавість Саламона, понесе тебе хоч би левови в пащу, скоро зумієш ним туди навернути.

Внесено ремінну упряж. Бен Гур власною рукою убрав в ню конї; власною рукою вивів їх з намету і поприпинав поводи.

— Приведїть менї Сиріюса! — сказав він.

Навіть Араб не міг би зручнїйше від него вихопити ся на коня.

— А тепер дайте менї поводи в руки!

Він взяв їх і повіддїлював окремо.

— Я готов, добрий шейху! — сказав він. Пішли якого провідника наперед на поле, та вишли кілька слуг з водою.

(Дальше буде).

[1]) Акаба, нинї мале портове місточко і мала кріпость над заливом Червоного моря на всхід від горий Сінай; від чого місточко зве ся і сам залив — акабским. В старовину було тут велике портове місто Єдомітів або Ідумейців, котрого розвалини що й до нинї тут видко. — В повисшім порівнаню значить Акаба тілько що „шум моря".

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсі даним найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краєву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку провінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
4½% листи Банку краєвого	4½% пожичку провінацийну угорску
4% листи Банку краєвого	4% угорскі Облїґациї індемнізацийні
5% облїґациї комунальні Банку крає.	і всілякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краєву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 9

Нема конкуренциї!

Саскі шкарпитки, Панчішки дитинні,
за безцін найлучшого ґатунку
висилає до вибору там і назад фірма без всякого зобовязаня. 38

Найдешевша Торговля Християньска
Львів, ул. Академична ч. 12.

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всі дневники
по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Видни
поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

8

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.